

Sygn. akt: VII C 1294/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 r.

Sąd Rejonowy VII Wydział Cywilny w L.

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	stażystka Małgorzata Skrzypnik

po rozpoznaniu w dniu 09 września 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda T. M. kwotę 6.200,36 złotych (słownie: sześć tysięcy dwieście złotych trzydzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 5.892,86 złotych od dnia 08 października 2012 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 307,50 złotych od dnia 25 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.128 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego w L. kwotę 461,74 złotych tytułem zwrotu wydatków tymczasowo pokrytych ze środków budżetowych Sądu.

Sygn. akt VII C 1294/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25 lipca 2013 roku a skierowanym przeciwko stronie pozwanej Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powód T. M. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 6.200,36 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 5.892,86 zł od dnia 08.10.2012 roku do dnia zapłaty;

- 307,50 zł od dnia 25.07.2013 r. do dnia zapłaty

oraz o obciążenie strony pozwanej poniesionymi przez powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu, powód wskazał, że w dniu 05.09.2012 roku doszło do zdarzenia szkodowego, w którym został uszkodzony pojazd marki P. (...) nr rej. (...) należący do A. S..

Pojazd sprawcy kolizji był w dacie kolizji ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Poszkodowany zgłosił szkodę stronie pozwanej, która zleciła dokonanie oględzin pojazdu poszkodowanego i wykonała kalkulację kosztów naprawy pojazdu marki P. (...).

Strona pozwana ustaliła wysokość szkody w pojeździe na kwotę 3.718,24 zł i przyznała odszkodowanie w tej wysokości.

W ocenie powoda i poszkodowanego A. S. wysokość odszkodowania była zaniżona.

Powód nie zgadzając się z wysokością odszkodowania zwrócił się do niezależnego rzeczoznawcy o wydanie opinii w zakresie prawidłowości dokonanych przez stronę pozwaną wyliczeń.

Rzeczoznawca ustalił wysokość kosztów naprawy pojazdu P. (...) na dzień 05.09.2012 r. na kwotę 9.611,10 zł.

Pozwany, zdaniem powoda, zaniżył wartość szkody w pojeździe o kwotę 5.892,86 zł.

W dniu 25.06.2013 r. poszkodowany A. S. zawarł z powodem umowę cesji praw do odszkodowania za przedmiotową szkodę.

Na wartość przedmiotu sporu składa się:

-kwota 5.892,86 zł jako nieuznana przez stronę pozwaną wartość szkody w pojeździe;

-kwota 307,50 zł koszty sporządzenia opinii rzeczoznawcy.

Z dniem 28.12.2012 r. nastąpiło przejęcie spółki (...) SA przez Towarzystwo (...) SA, stąd stroną pozwaną w niniejszej sprawie jest Towarzystwo (...) SA w W..

W odpowiedzi na pozew strona pozwana- Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o obciążenie powoda poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podała, że zebrana w toku postępowania likwidacyjnego dokumentacja wskazuje, że roszczenie powoda jest nieuzasadnione co do wysokości.

Przedstawiona przez powoda kalkulacja stanowi jedynie dokument prywatny i nie może być jedyną podstawą do obliczenia wysokości szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 września 2012 roku miało miejsce zdarzenie, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) nr rej. (...) należący do A. S..

Sprawcą zdarzenia była E. P., która kierowała samochodem marki M. (...) nr rej. (...). Samochód sprawcy szkody ubezpieczony był w (...), nr polisy (...). Przyczyną zdarzenia było nieprawidłowe zmienianie pasa ruchu.

Sprawca zdarzenia została ukarany mandatem karnym przez funkcjonariusz Policji WR KPP L..

Poszkodowany A. S. zgłosił stronie pozwanej zarysowanie reflektora prawego, wgniecenie zderzaka przedniego, przetarcie zaśleпки spryskiwacza reflektora prawego, uszkodzenie spryskiwacza reflektora prawego, połamanie listwy zderzaka przedniego prawego, zagniecenie błotnika przedniego prawego, uszkodzenie halogenu prawego.

Dowód:

- Protokół oceny technicznej w aktach szkody;

W toku likwidacji szkody, strona pozwana, sporządziła kalkulację naprawy nr (...) i wyliczyła koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.557,54 zł brutto.

Decyzją z dnia 25.09.2012 r. (...) przyznała na rzecz A. S. odszkodowanie w wysokości 3.557,54 zł.

Dowód:

- zgłoszenie szkody- w aktach szkody;

-kosztorys w aktach szkody;

-decyzja znajdujące się w aktach szkody.

W kosztorysie z dnia 15.10.2012 r. wyliczono wartość szkody na kwotę 3.718, 24 zł .

Decyzją z dnia 15.10.2012 r. dopłacono poszkodowanemu kwotę 160,70 zł.

Decyzją z dnia 12.11.2012 r. wypłacono poszkodowanemu kwotę 2.398,50 zł za wynajem pojazdu zastępczego wg przedstawionej faktury.

Dowód:

-kosztorys w aktach szkody;

-decyzje znajdujące się w aktach szkody;

-faktura w aktach szkody.

W dniu 25.06.2013 r. poszkodowany A. S. poprzez umowę cesji wierzytelności przełał na rzecz T. M. swoją wierzytelność, czyli prawo do pozostałej części odszkodowania, wynikającą ze szkody z dnia 05.09.2012 r. w pojeździe marki P. (...) o nr (...), za którą odpowiedzialne jest (...).

Poszkodowany oświadczył, że otrzymał dotychczas od ubezpieczyciela z tytułu jego odpowiedzialności OC kwotę 3718,24 zł brutto.

O zawarciu umowy cesji cedent zawiadomił dłużnika wierzytelności- (...).

Pismem z dnia 25.06.2013 r. poszkodowany A. S. zawiadomił o cesji praw ubezpieczyciela sprawy wypadku komunikacyjnego.

Dowód:

- umowa cesji – k. 21-22;

Pismo –k. 23.

Poszkodowany A. S. i nabywca wierzytelności T. M. nie zgodzili się z wartością odszkodowania przyznaną i wypłaconą przez ubezpieczyciela.

Powód T. M. zlecił wykonanie ekspertyzy dotyczącej ustalenia wysokości odszkodowania rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów D. R..

Rzeczoznawca samochodowy określił wartość szkody w pojeździe należącym do A. S. na kwotę 9.611,10 zł. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 05.09.2012 r.

Dowód:

- Opinia nr (...) – k. 13-20.

Za sporządzoną opinię techniczną dotyczącą określenia rzeczywistej wartości szkody w pojeździe, powód zapłacił kwotę 307,50 zł na rzecz Instytutu (...).

Dowód:

- faktura –k. 24.

Wysokość szkody w pojeździe należącym do A. S. marki P. (...), powstała wskutek zdarzenia z dnia 05.09.2012 r. odpowiada kosztom naprawy brutto przedmiotowego pojazdu.

Koszty te, wyznaczone według stanu na miesiąc wystąpienia szkody wynoszą 9.670,27 zł.

Koszty naprawy tego pojazdu ustalone przez ubezpieczyciela w kosztorysie z dnia 15.10.2012 r. zostały zaniżone. Przyznane na tej podstawie odszkodowanie uniemożliwiło poszkodowanemu wykonania naprawy uszkodzeń powstałych w jego pojeździe, w pełnym i wymaganym technologią naprawy producenta zakresie.

Stawki przyjęte za roboczogodzinę naprawy zostały wyliczone na postawie cen warsztatów samochodowych, które nie są autoryzowanym serwisem samochodów marki P..

Większość warsztatów samochodowych stosuje stawkę 100 zł za 1 roboczogodzinę. Samochód poszkodowanego w chwili zdarzenia miał 6 lat. Do samochodów takich stosuje się przy naprawie części oryginalne zgodnie z technologią naprawy producenta.

Dowód:

- opinia techniczna biegłego sądowego L. S. k. 68-81.

- opinie uzupełniające biegłego L. S.;

- ustna opinia uzupełniająca biegłego- k. 275-276.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia wysokości odszkodowania należnego powodowi.

Pomiędzy stronami sporna pozostawała kwestia wysokości szkody oszacowanej przez poprzednika prawnego strony pozwanej.

Zgodnie z treścią art. 361 §1 i §2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu kryterium adekwatności, jakie zostało przyjęte przez ustawodawcę polskiego w art. 361 § 1 k.c. odwołuje się do „normalnych” następstw działania i zaniechania wywołującego szkodę. Innymi słowy adekwatne są „normalne” następstwa działania i zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wszystkie inne zaś są „nieadekwatne”. Oznacza to, że z grupy wszelkich możliwych skutków danego zdarzenia znaczenie mają (i rodzą odpowiedzialność odszkodowawczą,

gdy spełnione zostaną pozostałe przesłanki) tylko te, które stanowią normalne następstwa danego działania i zaniechania, a więc tylko niektóre ze wszystkich możliwych skutków danego zdarzenia. Z oczywistych względów ograniczenie takie jest niezbędne, bowiem bez niego granice odpowiedzialności odszkodowawczej sięgałyby bardzo daleko, co nie dałoby się pogodzić ani z realiami ekonomicznymi, ani nawet z poczuciem sprawiedliwości

Odpowiedzialność za szkodę nie może więc obejmować wszelkich następstw, które pozostają w ogólnym związku przyczynowym z danym zdarzeniem – często mogą to być następstwa odległe w czasie i przestrzeni. Dla stwierdzenia istnienia związku przyczynowego nie wystarcza więc jakiegokolwiek powiązanie przyczynowe między zachowaniem poszkodowanego a powstaniem lub zwiększeniem szkody, gdyż musi to być związek przyczynowy normalny w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2008 r., IV CSK 127/08, M. Praw. 2009, nr 19, s. 1065).

W realiach przedmiotowej sprawy, zachodzi związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem szkodowym z dnia 05.09.2012 roku, którego uczestnikiem był A. S. jako poszkodowany.

A. S. przelał swoją wierzytelność na powoda-T. M..

Pomiędzy stronami sporna pozostawała kwestia wysokości szkody oszacowanej przez poprzednika strony pozwanej na kwotę 3.718,24 złotych. Kwota ta została wypłacona przez ubezpieczyciela jako bezsporna.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego L. S. koszt naprawy pojazdu wynosi 9.670,27 zł.

Poprzednik prawny strony pozwanej wypłacił A. S. kwotę 3.718, 24 zł jako kwotę odszkodowania z tytułu kolizji z dnia 05.09. 2012 r.

Do zapłaty pozostawała więc kwota 5.952,03 zł jako różnica między kwotą wynikającą z opinii biegłego a wypłaconą przez pozwanego oraz zwrot kosztów ekspertyzy prywatnej w wysokości 307,50 zł, łącznie powód mógł skutecznie dochodzić zwrotu kwoty 6.259,53 zł.

W pozwie z dnia 26.07.2013 r. powód domagał się zasądzenia kwoty 6.200, 36 zł jako odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu marki P. i zwrotu kosztów ekspertyzy.

W związku z powyższym, cała żądana przez powoda kwota podlegała uwzględnieniu.

Zwrot kosztów ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda jest w pełni uzasadniony albowiem rozbieżność między kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela a kwotą określoną w opinii biegłego sądowego jest znaczna.

Niezbędne było więc poniesienie przez powoda kosztów tej ekspertyzy dla skutecznego dochodzenia swoich praw .

Na marginesie należy podnieść, że wartość szkody z ekspertyzy prywatnej i wartość szkody z opinii biegłego sądowego są zbliżone.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał powództwo za słuszne tak co do zasady jak i co do wysokości.

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 kc i nast. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Szczegóły tej odpowiedzialności są unormowane w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz.1152). Według art. 36 ust. 1 tej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani - na podstawie przepisów prawa cywilnego - do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność tą reguluje również ustawa z dnia 22 maja 2003 r. działalności ubezpieczeniowej (Dz.U. Nr 124, poz. 1151).

Zgodnie z treścią art. 436 kc w zw. z art. 435 kc samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Według zaś art. 361 § 1 kc, zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła. W myśl natomiast art. 361 § 2 kc naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Z przepisu art. 361 § 2 kc wynika obowiązek pełnej kompensacji szkody. W orzecznictwie i w doktrynie przyjęte jest, że za szkodę powstałą w wyniku ruchu pojazdu mechanicznego odpowiadają in solidum posiadacz (kierowca) tego pojazd i ubezpieczyciel, przy czym poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Powodowi od zasądzonego świadczenia należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 kc ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja jest koherentna tak z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądem judykatury, a dalej z poglądem przedstawicieli piśmiennictwa w w/w zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, zobowiązany to jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na w/w niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817§1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty(co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z upływem terminu do spełniania świadczenia, w tej sprawie z upływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik- tu pozwany pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. Z uwagi na to biorąc pod uwagę moment zgłoszenia szkody oraz określony stronie pozwanej termin spełnienia świadczenia w wezwaniu do zapłaty zasadnym jest domaganie się odsetek ustawowych w sposób określony w pozwie.

Z uwagi na w/w Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie z pkt II sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 98 k.p.c. Powodowi jako stronie wygrywającej proces należy się zwrot poniesionych przez niego kosztów procesu.